

Ekspergruppen foreslår endvidere, at der tilvejebringes hjemmel til, at borgmesterens undladelse af at indkalde til ordinære og ekstraordinære møder i kommunalbestyrelsen kan sanktioneres. Borgmesteren har i disse tilfælde en ordinær kompetence, hvor borgmesterens undladelse af at udøve sine beføjelser/forpligtelser medfører, at kommunalbestyrelsen ikke på sædvanlig vis får adgang til at tage stilling til en sag og eventuelt omgøre borgmesterens beslutning. Borgmesterens nægtelse af at indkalde til et ordinært møde, kommunalbestyrelsen har besluttet i sin for hele året gældende mødeplan, jf. § 8, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse og borgmesterens nægtelse af at indkalde til et ekstraordinært møde, som mindst en tredjedel af kommunalbestyrelsens medlemmer kan forlange afholdt, jf. § 8, stk. 2, i lov om kommunernes styrelse, kan efter omstændighederne udgøre en sådan vægring fra borgmesterens side af at udføre sine pligter efter lov om kommunernes styrelse, som kan begrunde, at kommunalbestyrelsen udpeger et af sine medlemmer til at varetage denne opgave, jf. § 66, stk. 1. Imidlertid forudsætter dette netop, at kommunalbestyrelsen afholder et møde. Ekspertudvalget finder derfor den gældende retstilstand uhensigtsmæssig.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet er enig i udvalgenes opfattelser. Tilsynet er rettet mod den virksomhed, for hvilken kommunalbestyrelsen er den øverste ansvarlige, dvs. den virksomhed, der udøves på kommunalbestyrelsens vegne. Kommunalebestyrelsen skal derfor, inden der anvendes sanktioner i en sag, have adgang til at tage stilling til sagen og eventuelt omgøre forvaltningens eller et udvalgs beslutning. Når kommunalbestyrelsen har taget stilling til sagen, påhviler ansvaret kommunalbestyrelsen og ikke den forvaltning eller det udvalg, der i første omgang traf beslutningen. Derfor skal sanktioner rettes mod kommunalbestyrelsen eller dens medlemmer.

Uanset formuleringen af den gældende § 61, stk. 6, i lov om kommunernes styrelse er forholdet således det, at sanktioner skal rettes imod den øverste ansvarlige for en kommunal disposition, og det er som alt overvejende hovedregel kommunalbestyrelsen.

Indenrigs- og Sundhedsministeriet kan derfor tilslutte sig Klagereformudvalgets afvisning af at give adgang til, at sanktioner kan rettes direkte mod *forvaltningen* eller mod et § 17, stk. 4-udvalg.

For så vidt angår spørgsmålet om, i hvilket omfang sanktioner kan rettes direkte mod *økonomiudvalg* eller *stående udvalg* eller medlemmerne af disse organer, må det af samme grund gælde som et grundlæggende princip, at sanktioner kun i tilfælde, hvor udvalgenes eller magistratens beslutning i en sag efter lov-

givningen ikke kan indbringes for kommunalbestyrelsen, skal rettes imod udvalget eller magistraten eller medlemmerne af disse organer. Eksempler på sager, der ikke kan indbringes for kommunalbestyrelsen er: økonomiudvalgets forslag til kommunens årsbudget, jf. § 37, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse og sager om hjælp til enkeltpersoner, der efter § 17 i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område ikke kan behandles af kommunalbestyrelsen.

Det anførte princip gælder de sanktioner, der direkte retter sig mod den kommunale beslutning, dvs. annullation og suspension. Det gælder tillige tvangsbøder, hvis formål det er at formå det organ, som er ansvarlig for lovstridig undladelse af at træffe en given beslutning eller for en ulovlig beslutning, til at træffe en ny - lovlig - beslutning. Lovforslaget indeholder derfor en præcisering af, at de nævnte sanktioner kun kan rettes mod udvalgene eller magistraten eller disses medlemmer for så vidt angår sager, der ikke kan indbringes for kommunalbestyrelsen, jf. de foreslåede bestemmelser i lov om kommunernes styrelse § 50 a, stk. 2, 1. pkt., for så vidt angår annullation og suspension og § 50 b, stk. 3, 1. pkt., for så vidt angår tvangsbøder.

For så vidt angår erstatningsretligt søgsmål og erstatningsretlig bod gælder det imidlertid, at et eventuelt erstatningsansvar må rettes imod de ansvarlige medlemmer af det organ, der er ansvarligt for den disposition, som har påført kommunen et tab. Dette må gælde, uanset om den afgørelse, organet har truffet, kan indbringes for kommunalbestyrelsen. Lovforslaget indeholder derfor en bestemmelse om, at disse sanktioner kan rettes mod udvalgs- eller magistratsmedlemmer, jf. den foreslåede bestemmelse i lov om kommunernes styrelse § 50 c, stk. 4, 1. pkt.

For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt sanktioner kan rettes mod *borgmesteren*, kan Indenrigs- og Sundhedsministeriet tilslutte sig Ekspertudvalgets henstilling om, at det præciseres i selve loven, at borgmesterens afgørelse på kommunalbestyrelsens vegne efter § 31, stk. 1, i lov om kommunernes styrelse af sager, der ikke tåler opsættelse eller ikke giver anledning til tvivl, i overensstemmelse med gældende ret kan annulleres eller suspenderes. Lovforslaget indeholder derfor en præcisering heraf, jf. den foreslåede bestemmelse i lov om kommunernes styrelse § 50 a, stk. 2, 2. pkt.

I tilfælde, hvor udvalgenes beslutning i en sag efter lovgivningen ikke kan indbringes for kommunalbestyrelsen, foreslås en tilsvarende adgang til annullation og suspension af gælde for beslutninger truffet på udvalgets vegne af formanden for økonomiudvalget